

JÁNOSHALMI HARANGOK

Ára: 50 forint

A SZENT ANNA
EGYHÁZKÖZSÉG
HITÉLETI
KIADVÁNYA

XIV. ÉVF. 5. SZÁM

2011.

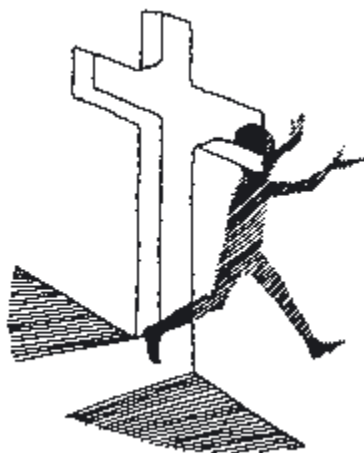
MINDENSZENTEK

www.szentanna.org

Az örök élet kapuja a halál

Az emberiség legkínzóbb problémája a halál. Bármennyire is szeretjük ezt a földi életet, bármennyire is ragaszkodunk egymáshoz, szeretteinkhez, mégis el kell búcsúznunk egymástól. A halál anyaga mindannyiunkért eljön. A halál előtt nincsen válogatás, protekció, személyválogatás. Senki sem kerülheti el, és semmit sem vihetünk magunkkal ebből a földi életünkből. Van-e vigasztalás a halálban? Igen, van! Éspedig az örök életbe vetett hitünk. Tudjuk, hogy minden embernek át kell menni a halál kapuján. Egyszer bennünket is eltemetnek, elnyel a sírgödör. Végképp elveszik az életünk? Nem! Az örök élet vár ránk. Ezt az igazságot hirdeti Gárdonyi Géza is, amikor versében így ír:

„Mi atyánk Isten, mindenkinek Atyja,
kihez hajlunk, mint a fű a nap felé,
az én szívem kétség nem szorongatja,
midőn indulok végóráim felé.

A halál nékem nem fekete börtön,
nem fájlaló, nem is rút semmiképpen:
egy ajtó bezárul itt lenn a földön,
s egy ajtó kinyílik ott fenn az égben:
ez a halál.”

Így tekintünk mi is a halál elé! Krisztus az ajtó,
melyen át kell mennünk az örök életbe. Ezért figyelmeztet Jézus: „Én vagyok a feltámadás és az élet. Ki bennem hisz, élni fog örökké!”

Nagyidai Zsolt plébános

Halottak napjához közeledve ...

A költő – Ady Endre – így fogalmaz egyik versében:

„Uram háborúból jövök én.

Mindennek vége, vége:

*Békíts ki Magaddal, s magammal,
hiszen Te vagy a Béke!”*

Halottak napjához közeledve ellátogatunk a temetőbe, hogy az ott nyugvó szeretteinkre, rokonainkra, barátainkra, ismerőseinkre emlékezzünk, kérve számunkra földi életük küzdelmes harca után Istentől az örök élet nyugalját és soha el nem múló boldogságát! Akik a temető megszentelt földjében nyugszanak, ha beszélni tudnának, mindnyájan elmondhatnák Ady Endre előbb idézett szavaival, hogy „háborúból jövök én”. Igen, e sírokban nyugvó szeretteink, hozzánk közel álló barátaink, ismerőseink kivétel nélkül megvívta egy nagy háborút, a halálnak, az elmúlásnak nagy harcát! Az idős ember is, aki hosszú évtizedeken volt e föld átutazó vendége, az édesapa vagy édesanya is, akinek fiatalon kellett átlépnie a halál kapuján! Még azoknak az itt nyugvó ártatlan csecsemőknek, és kisgyermeknek is harcot kellett vívniuk, akik néhány hét, néhány hónap vagy néhány év után fejezték be rövid életüket. Miért? Azért, mert ha talán még öntudatlanul is, de küzdöttek az életükért!

A karthauzi szerzetesek körében szokás az ősi köszöntés: „Memento mori!” – vagyis „Emlékezz a halálra!” A mai emlékezés, mai közös imádságunk nekünk is

ezt sugallja: „Emlékezz a halálra!” Amikor halottainkért száll imádságunk a mindenható Istenhez, arra a percre is gondolunk, amikor majd nekünk is itt kell hagyunk ezt a földi világot, és számot kell adnunk „Krisztus félelmetes ítélőszéke

előtt az életünkről! Ez a tény igazán csak akkor tudatosul bennünk, amikor szembe találkozunk a halállal, egy számunkra kedves személy elvesztése révén! Gyöngének és tanácsalannak érezzük magunkat! Mit tehetünk ilyenkor? A Szentlélek indítatására bekapaszkodunk abba a Jézus Krisztusba, aki az Isten szeretetével jött el közéink, hogy osztozzon a mi törékeny, véges emberi életünkben, és aki maga is átérezte emberségében a halálnak az elmúlásnak minden gyötrelmét, és fájdalmát! „Eljött az óra, hogy megdicsőüljön az Emberfia! Most megrendült a lelkem! Mit is mondjak? Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen ezért az óráért jöttem! Atyám, dicsőítsd meg a nevedet!” – olvassuk Jézus szavait Szent János evan-

géliumában! Mit is jelentetett Jézus számára a megdicsőülés, a dicsőség órája? A kereszthalált, a szenvedés óráját! S a kereszt az elhagyatottság idején – csak úgy, mint egész földi életében – az Atyába vetett bizalom, az Atyára való ráhagyatkozás jel e! Bele tudott halni ebbe a bizalomba, és ez a mi megváltásunk!

Miért nevezi Jézus Krisztus a szenvedés, a kereszthalál óráját megdicsőülésnek? Azért, mert ekkor táruul fel mindenki előtt az Atyára való ráhagyatkozás! Így akart nekünk is példát adni, így szeretett volna minket bátorítani! Mert a mi számunkra is eljön az óra, amikor ki kell tudni mondani, hogy: Atyám most vége az életemnek, megszűntem létezni e világ számára, de Rád bízom magam! A Te kezébe ajánlom lelkemet!

Adja meg nekünk a Szentlélek a tisztánlátás kegyelmét, hogy amikor mások elmúlásával vagy amikor majd a saját halálunkkal szembenéznünk, mindig tudatában legyünk annak, hogy nem a semmibe hullunk vissza földi életünk után, hanem az irgalmas Atya ölelő karjaiba! Csak merjük rábízni magunkat egész életünkben! Amikor az ember képessé lesz arra, hogy átérezze az Isten iránta való szeretetét, az Atya gondviselő jóságát, akkor szembesül saját gyarlóságával és bűneivel! Ez az, ami aggasztja földi vándorlása végén az embert!

Vajon hogyan fogok én megállni az

Isten előtt? Megnyugtató – a Boldogasszonyon kívül – még a legnagyobb szentek sem voltak mentesek a bűntől! Amikor a Jelenések Könyvében az üdvözlőtekről olvasunk, akkor e szavakkal jellemzi őket János apostol: „*Ruhájukat fehérre mosták a Bárány vérében!*” Tehát nem megőrizték lelkük köntösének fehérségét, hanem „fehérre mosták a Bárány vérében!” Ők is gyarló és esendő emberek voltak, mint mi, és rá voltak szorulva Isten irgalmára! Liseuxi Kis Szent Terézben – akit a legnagyobb szentek között tartunk számon – halálos ágyán, még az Isten léte is megkérdőjeleződött, olyan kísértés érte! Utolsó szavai mégis ezek voltak: „*Istennem, szeretlek Téged!*” Ebben áll a szentek tudománya: legyőzték a kísértéseiket, és „Igent” mondtak az Isten szeretetére! Nekünk is ebben kell utánoznunk őket, és így nyugodtan nézhetünk majd utolsó óránk elé!

Kedves Testvéreim! Halottainkra emlékezve, értük imádkozva, Jézus Krisztus örök életet fakasztó kereszthalálára tekintve gondoljunk saját halálunk percére is, kérjünk ehhez a pillanathoz erőt, hogy Jézushoz hasonlóan minket is az Atyára való ráhagyatkozás és a belévetett bizalom jellemezzen! „Istenszülő Szűz Mária, keresztények reménysége, védelmezd, őrizd és üdvözítsd a Tebenned bízókat!”

Kollár Balázs káplán atya

Ima a halottakért

Végtelenül jóságos, irgalmas Úristen! Könyörülj minden meghalt hívő lelkén, kik még a tisztítóhelyen szenvednek. Engedd, hogy kínjaiktól megszabaduljanak és örök birodalomba felvétessenek. Annak pótlása végett, amivel ezek igazságnak még tartoznak, felajánlom neked mindazt, amit szent Fiad e földön tett és szenvedett. Fogadd el, legkegyelmesebb Atyám, azok mulasztásaiért és hanyagságaiért szent Fiad jótetteinek és érdemeinek sokaságát; azon méltatlanságokért pedig, melyekkel téged illettek, Fiadnak kínjait, fájdalmaikat, sebeit és szenvedéseit, melyeket azokért elviselt; és ama büntetésekért, melyeket még el kell viselniük, a keserű halált, melyet szent Fiad éreztünk szenvedett. Engedd, hogy Fiadnak azokért is kiontott drága szent Vére tisztulásukra, enyhülésükre és szabadulásukra szolgáljon. Mutasd meg irántuk, mennyei Atyám, végtelen irgalmasságodat, és vedd fel őket magadhoz az örök boldogságba, hogy Téged a mennyben szentjeiddel együtt szüntelenül dicsérjenek és magasztaljanak. Ámen.

Halottak napja

Meny-nyire emberközeli volt a gondolat, amikor örönné tették ezt a napot a keresztény kultúrában. Az egész tere- tett világban csak az ember képes rá, hogy megemlékez-

zen elődeiről, elhunyt szeretteiről.

A jánoshalmi temetőekben nyugszanak, akik ide jöttek telve reményekkel, hogy a török hódoltság után étellel töltsék meg ezt a vidéket. Falut, templomot építettek, termővé tették az elvadult mezőket. Kitarítottak, itt maradtak inséges időkben.

A születés és a halál része volt minden napi életüknek. A mai embertől ezek már távol történnek, intézményekben, otthonokban, kórházakban. Régen ezek a családokban, otthon zajlottak. A haldoklót körülállták, körülvették szeretetükkel. A halottat felravatozták a tiszta szobában, éjszakába nyúló virrasztásokat tartottak, ahol imádságos lelkülettel vele töltöttek még egy-két napot. Gyászkoocsival vitték ki a temetőbe, gyászmenet kísérette. Azután halotti tort tartottak, ahol csendben siratva megemlékeztek az elhunyt életének eseményeiről, történéseiről. Gyászmisét mondattak az elhunyt lelki üdvéért, ahol szerettei újra összejöttek. A temetőben sírját

hat hétig érintetlenül hagyták, nem bontották meg. Sok család őriz régi fényképeket melyeken ravatal, gyászoló család látható. A fényképezés kezdetekor már fontosnak tartották, hogy ilyen eseményt is meg örökökítsenek, s hogy mindenki rajta legyen, aki a családhoz tartozik.

A fenti fotó 1910. június 10-én készült Jánoshalmán a nyolc éves Horváth Jánoska (Bögös) ravatalánál, aki agyhártagyulladásban hunyt el. Nagyanyám testvére volt. A képen lévőek már mindannyian réges-régen a földben nyugszanak, nagyanyám is, aki a képen a legfiatalabb volt. Sajnos legtöbbjüknek sírhantja sincs, ugyanis a régi „nyugati temető” helyén (Czobor utca) családi házak állnak. Emlékküvet csak ez a 101 éves megsárgult fénykép őrzi.

Nyugodjanak békében!

*ifj. Farkas Mihály
gondnok, harangozó*

Mikor és hogyan nyerhetünk búcsút drága halottainknak?

Akik Mindenszentek ünnepén (november 1.) és halottak napján (november 2.) betérnek egy templomba, és ott az alábbi feltételeknek eleget tesznek, egy-egy megholtnak nyerhetnek búcsút. Akik november elsejétől nyolc napon át valahányszor temetőbe mennek (az urnatemető is az), a feltételek mellett naponta egy-egy személynek nyerhetnek búcsút.

A búcsú elnyerésének feltételei:

1. Csak megholtakért nyerhetünk búcsút, ami nem más, mint a tisztítóhely büntetésének elengedése a búcsút kiesdeklő szeretetének mértéke szerint.
2. Minden búcsúnyeréskor el kell imádkozni egy Miatyánkot és egy Hiszekegyet a pápa szándékára, illetve a temetőben a halottakért is kell imádkozni.
3. Gyónni, áldozni kell.

Archívumunkból

Felvételünk Jánoshalmán készült 1961. október 29-én, Dr. Udvardy József apátplébánossága alatt. A plébánia ebédlőjében összegyűlt asztaltársaság tagjai: Dr. Kerekes Károly káplán, Marton Tivadar káplán, Varga Somogyi Imre káplán, Cserháti Gergely káplán, Budavári Ferencné (Mancika néni) és Nagy György harangozó.

Száz éve született...

Dr. Belon Gellért Füzesabonyban született, 1911. szeptember 24-én. Kalocsán szentelték pappá 1934. június 17-én. Papi működését Fajszon kezdte. 1936-47-ig Kalocsán a Hittudományi főiskolán tanított, s közben a szeminárium spirituálisa (lelki vezetője) volt. Plébános volt Sükösdön, Baján, Miskén, majd haláláig Jánoshalmán. 1958-ban főpásztorra a bátmonostori apáti címet adományozta neki. Boldog XXIII. János pápa 1959-ben elidei címzetes püspökké nevezte ki, viszont csak 1982. április 22-én szentelték püspökké, amikor is Boldog II. János Pál pápa kinevezte pécsi segédpüspökké.

Püspöki jelmondata: „Vulnere sanus - Sebtől gyógyult”. Egészségi állapotának megromlása miatt a jánoshalmi plébánián maradt. 1987. május 23-án hunyt el. Földi

maradványait a pécsi székesegyház altemplóiban temették el.

Irodalmi és közéleti tevékenysége miatt országos szinten is ismert volt, aki a Szentírást nemcsak jól ismerte (tudta kívülről), hanem annak tanítását papok és hívek számára egyaránt szinte karizmatikus adománnyal tudta magyarázni. Nyomatásban több írása is megjelent. Legismertebb könyvei: Bibliai füveskönyv, Ellesett pillanatok, Bibliai elmélődések, Imádkozzál, Jézus lelkülete.

A felső képünk Dr. Belon Gellért püspökké szentelésakor készült, 1982-ben, Pécsen. Az alsó felvételünkön a püspök úr születésének 100. évfordulója alkalmából a megemlékező szentmise után az Egyházközség nevében Nagyidai Zsolt plébános koszorút helyezett el az emléktáblánál.

Az 1983-ban Bátyán elmondott szentbeszédével emlékezünk rá, amely az Új Ember című hetilapnak köszönhetően maradt ránk, s Ádám Béla bácsi – tiszteletbeli egyházközségi képviselő – juttatott el hozzánk. Hálás köszönet érte!

Máriánál van otthonunk kulcsa

A mai ember olyan, mint aki nem tud a maga, helyén lenni... keresik a kenyérüket távol a születési helyüktől, sőt, távol az országaiktól is, külföldre mennek... sokaknak a gyermekei távoli országokban élnek, ha haza-haza látogatnak, az jó, de a hazát nélkülözik. Aztán a turizmus is kimozdítja az embert.

De nemcsak fizikailag, lelkileg is ki van mozdítva az ember a saját otthonából. Meg aztán a legtöbb házban ott a televízió, amely idegen országokat, idegen életeket, idegen problémákat, másoknak az életét – akik nem rokonaink, nem gyerekeink, nem szüleink – hozza közel a mi életünkhöz. A rádió ugyanezt teszi. Tehát sokféle jele van annak, hogy az ember kimozdult a helyéről.

Ha pedig egy fa kimozdul a helyéből, az talajtalanná válik. Ha az ember ki van mozdítva a helyből, akkor az ember talajtalanná válik. Az embernek a talaja pedig az otthona. Otthonatlanná válik. Ez az egyik legnagyobb problémája, legnagyobb fájdalma a mai embernek. Sokszor nem gondolja, nem veszi észre. Csodálja a nagy változékonyságot, érdeklí, örül is neki, megy is utána, de nem tudja, hogy mit veszít vele. Nem tudja, hogy elveszíti az ő otthonát. Azokat a régi, békés otthonokat, amikre a nagy költők is, egy Petőfi Sándor is, úgy vágyakozik. Az életnek a forgatagából vágyik vissza az édesanyja ölébe. Ahol szerte minden zörej megszűnik és minden a szeretetről, örömről, békéről beszél, ahol megnyugvás van, békeség van, ahol együtt lehet lenni. Még hallgatni is jó együtt. Űlni édesanyánkkal, édesapánkkal vasárnap délutánonként. Élvezni az otthonnak azt az áldott, békeséges légkörét.

Hát ez nincs meg. Még aki saját házában lakik, még ott is az otthonnak a szelleme az szinte eltávozik. Nincsenek meg azok a csodálatosan szép ünnepek és vasárnapok, amikor az ember szépen leült beszélgetni, vagy kiment a mezőre. Élvezte a fűvet, élvezte a kertet, élvez-

te a fákat, élvezte a békét, élvezte a nyugalmat. Élvezte az életet. Most ha azt a vasárnapi ebédet valahogy nagy nehezen együtt töltik is el, akkor már az egyik ide szalad, a másik oda szalad, odaül a tévé elé, vagy elmegy a futballmeccsre, vagy elmegy az italboltba, vagy elmegy erre a szüretre, arra a szüretre ... nincs meg az otthon. Elvesztettük a biztonságunkat, elvesztettük a boldogságunkat, elvesztettük a békénket.

Ebben az otthontalanságban ragyog fel előtünk a mi Boldogságos Szűzanyánknak az alakja. Egy följegyzést olvastam, két fogságból hazatérő emberről. Úgy volt, hogy a vonat valamikor csak úgy éjfél után érkezik meg annak a falunak az állomására, ahol az otthonuk volt. S akkor azt mondja az egyik: Jaj, milyen kellemetlen, éjszakának idején fel kell vernem a háziakat, megzavarni az éjszakai nyugalmaikat, de hát mindegy, nem tehetek róla. A másik azt mondta - s egy kis mosoly jelent meg az arcán -: Nekem efelől nincsen semmi gondom. Benyúlt a zsebébe, s elővett egy kulcsot. „Még amikor elindultunk, az édesanyám a kezembe nyomta a kapukulcsot” – mondta: „A Boldogságos Szűzanya édesanya, s ez az édesanya minekünk egy kapukulcsot adott. Ő adott nekünk egy kapukulcsot, hogy ebben a világban rátaláljunk az otthonra, ki tudjuk nyitni a világban levő titokzatos ajtókat, és az élet minden változásában rátaláljunk az otthonra.”

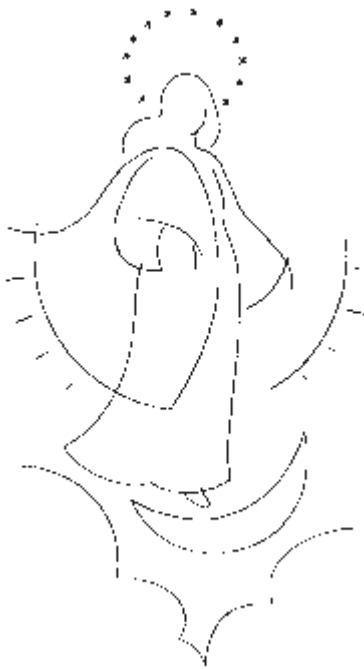
Mert a Boldogságos Szűzanya az élet minden forgatagában otthon érezte magát. Feltalálta magát Názáret csendjében, amikor mindene megvolt és békés, nyugodt életre készült. És akkor is otthon érezte magát, amikor Szent Józsefnek aggodalmi támadtak, hogy vajon elvegye-e vagy ne. Az Úristen megvilágosította Szent Józsefet. A Boldogságos Szűzanya rábízta magát az Istenre. Ő maga nem keresett magyarázatokat. És az Isten ezt is elrendezte: a Szűzanya megtalálta az otthonát, az otthonban a békeséget, a nyugalmat úgy, hogy Szent József

lelkéből ezek a felhők eltávoztak.

Ó, kedves testvéreim, édesanyák és édesapák közt, gyerekek és szülők közt mennyi probléma, aggodalom, félelem, kételkedés, nyugtalanság felhöi tudnak ránk borulni. Meg tudni találni a békességet, és hinni abban, hogy az Isten el tudja rendezni a dolgokat. Ezzel a nagy bizalommal nyúlni a dolgokhoz, nem pedig idegeskedve, nyugtalanodva, vitakozva, veszekedve, sőt azután az ember diszkrécióját is megszegve otthonról a szomszédokhoz járva panaszkodni, felfújni a dolgokat, hanem hinni az Istenben, és az otthonnak a meghittségében várni, hogy a dolgok elintéződjenek. Íme, a Szűzanya kulcsa ez volt és ehhez az otthonhoz tud elvezetni bennünket.

De megtalálta az otthon az otthontalanságban is. Amikor elveszítette az otthonát. Augustus császár parancsa kiszakította őt a jól előkészített názareti otthonból. A Boldogságos Szűzanya nem gondolta azt, hogy neki Betlehembe kell menni, Ő várta az Úr születését Názáretben. Szent József összehordott mindent, biztosított mindent, a Szűz anya előkészítette a kis rékliket, ruhákat, pólyákat, mindeneket, ahogy az édesanyák szokták várni az ő kicsiny gyermeküknek az érkezését. És jön a császári parancs, a félreérthetetlen utasítás: mindenkinek el kell mennie saját városába. Ez annyit jelentett, hogy kilakoltatták őket, kitelepítették őket, elveszítették a názareti otthonukat. És el kellett nekik menni Betlehembe, az otthontalanságba. Ahol az otthontalanságnál otthonalanabb volt a rokonoknak a keményszívűsége, hogy nem fogadták be

őket, és barlangban kellett felütni otthonukat. És a Boldogságos Szűzanya ott az otthontalanságban is meg tudta teremteni az otthon légkört. Ó, kedves testvéreim, ha azok, akiket szerencsétlenség ér, a Boldogságos Szűzanyának ezzel a lelkületével tudnának élni az ő otthontalanságukban! Micsoda nagy boldogság áradna a földre!

Micsoda gondja a mai világunk a lakásínség. Aki lakást keres, otthontalanságban érzi magát. És éppen ezért nyugtalan, gondok keresztezik munkáját, életét. És ezért ideges, és ezért nincs neki Istene, ezért nincs neki temploma, ezért nincs neki békés vasárnapja, azért nincs neki az, ami az embert emberre teszi: az a bensőség, amit csak egy otthon tud nyújtani. A Boldogságos Szűzanya az otthontalanságban is tud kulcsot adni, amely felpatintja az otthontalanság mélyén rejlő ajtót, amelyen keresztül el lehet jutni az Isten készítette otthonba.

És a harmadik? A kereszt tövében. Ott áll a Boldogságos Szűz Mária. Amikor úgy látzott, hogy a bűn tombolása diadal arat az Ő szent Fián. Akiről prófétáktól tudta, hogy erős Isten, mert rajta nyugszik az Isten Lelke, azt látja emberformájából kiszakítottan, megkínzottan, agyonrágalmazottan és igazságtalanul a fára függesztve.

És a Szűzanya ott is megtalálta a nyitját annak, hogy az ilyen bűn uralta világot hogyan lehet elfogadni, megérteni, elviselni. Ma kedves testvéreim úgy tapasztaljuk, hogy eluralkodik a bűn. Hiszen ha csak azt nézzük, hogy

mennyi részeg ember van, milyen gátlástalanul ömlik végig városon és falun a paráznság, a gyerekek már korán megtanulják „élvezni az életet”. Már szinte iskolás gyerekek használják a kábítószerket. Vagy ott vannak a nagyobb bűnök. Hogy amikor az élet kényelmetlen, az élet könnyebbsége miatt nem vállalják a termékenységet, és egyre-másra ölik a magzatokat: fiatalok, házasság előtt állók és házasságban élők egyaránt. És ott van, amikor a házasságban nehézségek jelentkeznek. Válás szinte egyik napról a másikra, minden meggondolás; minden gátlás nélkül. Elég egy rossz szó vagy tekintet, és jön az élet a maga kísértéseivel, és széttöri a legjobbnak ígérkező házasságot is.

Hát ilyen világ van. Nem úgy érezzük magunkat, mint a Szűzanya a kereszttövében? Amikor a bűn szinte ellenállhatatlanul mindenkit elsodor. Összetörik az ember szíve, és maga is szinte kétségbeesik és felkiált: Isten, hol van a te hatalmad? Isten, hol van a te ígéreted? Hiszen megígérte, hogy nekik adja atyjának trónját, és uralkodni fog Jákob házában mindörökké. Ezt mondta az angyal az angyali üdvözléskor. Hát ez Dávid házának trónja, a kereszti? Ez Dávid házának az uralma: a Golgotának ez a szörnyű kiabálásokkal, káromlásokkal, csúfolódásokkal teli hegye? És a Boldogságos Szűz Mária nem kérdezett semmit, mert neki megvolt a kulcsa ahhoz, hogy a bűnnek ez az uralma ki ne mozdítsa Őt hitéből. Ő ott is, a kereszttövében is az erős asszonyok lelkületével vállalta az Istennek a világát, az Istennek a hűségét, az Istennek a szolgálatát.

Ugye kedves testvéreim, ezek tesznek bennünket is otthontalanná? Kapukulcsot ad a mi anyánk. Tanuljunk tőle úgy hinni, ahogy Ő hitt, bízni, ahogy, Ő bízott és úgy benne állni az Isten világában, ahogy Ő benne állt. És akkor nem rendül meg a szívünk, akármennyire is hatalmaskodják a bűn. A Boldogságos Szűzanyától kapott kapukulccsal mindig rányithatunk az Isten békéjére, az Isten boldogságára.

A régi házi áldás így kezdődik: ahol hit, ott

béke, ahol, ahol béke, ott szeretet, ahol szeretet, ott áldás. Ezek a kapukulcsai a mi Boldogságos Szűzanyánknak. És ő dolgozik most is, ma is. Két dolgot szeretnék még elmondani. Egyet a múltból. Volt nekünk egy nagy költőnk. Kosztolányi Dezsőnek hívták. Katolikusnak született, de bizony nem túlságosan koptatta el a templom küszöbét, sőt a hitében is sokszor megingott. Torokrákot kapott, fel kellett metszeni a torkát. Beszélni nem tudott. Egy nagyon szép virágot hoztak a betegágyához. Akkor azt írta feleségének: „a virágot vidd a kápolnába!” Az elgyengült költőnek ez volt a hangtalan hitvallása, hogy odata-lált, ahová kellett. A másik tavalyl történt. Volt nálam egy édesanya. Nagyon sírt. Elmondta, hogy ő jól nevelte a fiát, mindent megadott neki, vallásos iskolába járatta, mégis elzül-lött, és most nem tud vele mit csinálni. Együtt búsultunk és imádkoztunk. Az idén eljött az édesanya a fiával. A fiú elmondta: belátta, hogy így nem lehet élni, neki úgy kell élnie, ahogy elkezdte. Kérte, hogy segítsék neki, mert papi pályára akar lépni.

Kedves jó testvérek! Hány elzüllött fiú van? Hány elkárhozott lélek van? De kapukulcsot most is osztogat a Szűzanya. Megtalálják ma is a lelkek a kapukulcsot, amellyel hazajutnak az Isten békéjébe, isten nyugalmába, Isten otthonába.

Ó, Boldogságos Szűzanya! Add nekünk kapukulcsodat, hogy rátaláljunk az otthontalanságban is az Isten által készített otthonra, arra a világra, amelyben az uralkodó az ő akarata, a légkör az ő békessége és a hajtőereje az ő szeretete. Ó Szűzanya - ez legyen a mi imádságunk - add a hitnek a kapukulcsát, add a reménységnek a kapukulcsát, add a szeretetnek a kapukulcsát a mi szívünkbe, hogy mi is a mi otthontalanságainkból rátaláljunk arra a lelki otthonra, amelyet Isten készített számunkra, és készítsen is mindnyájunknak! Ámen.

(Elhangzott Bátyán 1983-ban.)

Egyházközségi zarándoklat Andocsra

A szép tavaszi máriagyúdi zarándoklat óta még inkább vártuk a következőt. Így jött el az ősz és szeptember 17-én újabb útra indultunk, Nagyidai Zsolt plébános úr vezetésével.

Most Andocsra vezetett az egyházközségi zarándoklat. Andocs egy 1350 lelkes kicsi község Somogy megyében, a Balatontól délre, Kaposvár és Siófok között.

Az andocsi kegyhely története a magyar történelem nehéz időszakában, a törökök uralmának idején kezdődött. A legenda szerint a kápolnát és a kegyszobrot 1520 körül egy éjjel az angyalok hozták át – a törökök elől menekítve – Kalocsáról Andocsra. Ez a szájhagyomány ma is él mind Kalocsán, mind Andocson. A kalocsaiak és a környéken élők ma is magukénak tartják a kegyhelyet és a csodatevő Mária szobrot is. 300 év óta minden évben

elzarándokolnak lelkipásztoraik vezetésével az „Ő” Szűzanyájukhoz.

Így gyülekeztünk mi, jánoshalmiak is örömteli várakozással, szeptember 17-én, kora reggel az indulásra várva. 168-an voltunk és így négy autóbuszra volt szükség. Meg is érkezett mind a négy. Háromra fel is szálltak a zarándokok, de egyről kiderült, hogy elromlott, és nem tud az útra elindulni. Hosszas telefonálgatás után ígéretet kaptunk, hogy küldenek egy másikat Szegedről. Azután további hosszú várakozás következett, és egy darabig az is kétséges volt, hogy a negyedik busz utasai egyáltalán el tudnak-e menni Andocsra. Türelmesen vártunk mi is, de a másik három autóbusz utasai is. Nagy öröm volt látni, hogy senki nem elégedetlenkedik, nem mérgelődik, nem bosszús, hanem békésen és csöndesen várakozik.

Több órás várakozás után végre megjött a negyedik autóbusz is, s a Jóisten és a Szűzanya segítségét kérve, elindultunk.

A kegyhelyekre való búcsúi zarándoklatoknak, a búcsújárásoknak a kéréseken, hálaadásokon, fogadalmak teljesítésén kívül mindig bünbánati vezeklési funkciója, feladata is volt. Ezért a búcsújáró ősünk mindig vállalták az út nehézségeit, kellemetlenségeit, próbatételeit. Néha gyalog, mezítláb, rázós parasztszekéren, kenyéren és vízen, betegeket kísérve stb. tették meg a sokszor hosszú utat. Vállalták az időjárás és az út minden nehézségét. Bünbánó és vezeklő lelkülettel fogadták el ezeket.

Most hát az andocsi zarándoklat elején nekünk ez a bizonytalanság és várakozás volt talán a próbatételünk. Istennek hála, türelemmel és szeretettel, zúgolódás nélkül viseltük el.

Nyolc óra körül elindult a négy autóbusz, a 168 zarándokkal, Nagyidai Zsolt plébános úr vezetésével Andocsra a Szűzanyához.

Odafelé az úton az autóbuszokban meghallgattuk a kegyhely és a csodatevő Mária szobrának történetét.

Ezután elimádkoztuk a rózsafüzért közösen, és örömmel énekeltük a sok szép Mária énekét. Ragyogó, őszi napsütésben haladtak az autóbuszok a szép dunántúli tájakon, szinte elrepült az idő, gyorsan odaértünk.

Ez a kegyhely a XVI. században rövidebb ideig jezsuita, majd a XX. századig ferences szerzetesek gondozásában volt. A kegytemplom és a kolostor a Dunán-

túl legszebb ferences egyházi épületegyüttese. Ma a kolostor lakatlan, most folyik az épület helyreállítása. A kegyhelynél a papi szolgálatot egyetlen atya, a plébános látja el.

Érkezésünkkor rövid pihenő után elkezdődött a jánoshalmi zarándokok szentmiseje. Sokan elvégezték a szentgyónásukat is. Zsolt atya a prédikációban arra biztatott bennünket, hogy égi Édesanyánknak mondjuk el és köszönjük meg örömeinket, tegyük le bánatainkat és nehézségeinket a Szűzanya lábánál, és kérjük, hogy járjon közben Szent Fiánál értünk, szereteteinkért, betegeinkért, egyházközségünkért, magyar hazánkért és a határon túl élő magyar testvéreinkért! Kérjük, hogy megújult lélekkel, lélekben megerősödve térjünk haza és vállaljuk továbbra is a hétköznapi nehézségeit és terheit! Mert:

„Te vagy földi
ültünk vezércsil-
laga

Édes remény-
ségünk kegyes
Szűzanya...”

A szentmi-
se után ebéidő
következett. Az
egyházközség
tulajdonát képezi
a két hold udvar,
és park is, ahol
a búcsúsok szá-
mára bőven van
hely. Mi is ott
ültünk le a lige-
tes, fás részben a

padokra, ebédelni és csöndesen beszél-
getni.

A templomban lévő kegyeszobor a Bol-
dogasszony szobor, jobb karján az áldást
osztó gyermek Jézussal. Elnevezése:
Angyalok Királynéja, ez utal az angya-
los legendára, miszerint angyalok hozták
Kalocsáról Andocsra. Ezt a festett, fából
készült szobrot időről időre másik ruhá-
ba öltöztetik.

Ebéd után megnéztük a Mária-ruhák
múzeumát is, ahova a világ minden részé-
ről érkezett ruhája a kegyeszobornak, össze-
sen 304 öltözet található itt. Néhány közü-
lük a jánoshalmi hívek adománya. Délután
a keresztút következett, amit a templom-
ban lévő stáció képeknél végeztünk. Imá-
doztunk, elmélkedtünk, énekeltünk. Haza-
felé indulás előtt litániával, imával és éne-
kekkel búcsúztunk el a Szűzanyától. Meg-
köszöntük, hogy mindenki el tudott jönni
baj nélkül, hogy jó volt ott lenni. Kértük
anyai pártfogását mindannyiunk és az ott-
hon maradottak számára is.

A templom előtt közös fénykép is készült
az összes jánoshalmi zarándokról.

Mivel a jánoshalmi Máltai Csoport

ebben az évben ünnepli fennállásának 20.
évfordulóját, így a zarándoklaton résztve-
vő tagok és állandó segítők is készítettek
egy csoportképet. Hazafelé hátatelt szív-
vel énekeltük ismét az autóbuszban a szép
Mária énekeket.

Este nyolc óra körül értünk haza János-
halmára. Bementünk a templomba hálát
adni. Elimádkoztunk az Úrangyalát közö-
sen. Zsolt atya megszentelte, megáldotta
az Andocsról hozott kegytárgyakat, hogy
úgy vihesse haza mindenki. Ezután kicsit
fáradtan, de vidáman és örömmel a szí-
vünkben indultunk otthonainkba.

Köszönjük ezt a szép napot! Merítsünk
belőle erőt és kérjük a Szűzanyát, hogy
anyai palástját borítsa ránk és szerette-
inkre, oltalmazóan és segítsen bennünket
Szent Fiához jutni, földi zarándokutunk
végén is!

Angyaloknak Királynéja, könyörögj
érettünk!

A hazafelé indulók közül valaki még
visszakialtott:

„Szép nap volt! Köszönjük, Zsolt atya!
Várjuk a következő zarándoklatot!”.

Martinek Erzsébet

Szent Anna búcsú

A Jánoshalmi búcsú ünnepi szónoka Szungyi László volt

Jánoshalma és Temerin kapcsolata régi időkre tekint vissza. Ennek eredményeként a két település immár 70 éve hivatalosan is testvérvárosok. A júliusban a temerini Illés napi szentmisén Nagyidai Zsolt jánoshalmi plébános volt az ünnepi szónok. Az egyházközségi kapcsolatok következő állomása a július utolsó napján megtartott jánoshalmi Szent Anna napi búcsú. Ezen ünnepi alkalomból bemutatott szentmise szónoka főtisztelendő magiszter Szungyi László atya volt. A temerini esperes plébános örömet fejezte ki, hogy Jánoshalma eme nagy ünnepén Temerint is képviselhette. Homíliájában kiemelte és elemezte, hogy Szent Anna és Szent Joachim személyében a nagyszülői gondoskodás eszményképe miként domborodik ki. Saját kisgyermekkori példáján keresztül mutatta be, hogy a nagymamák mennyire meg tudják határozni egy-egy unokájuk életútját, hivatását. Majd szólt a napjainkra oly jellemző közömbösségről

és annak hatásairól is. Záró gondolataiban kifejtette, hogy a nagyszülők generációt mentettek meg, és volt olyan ország, ahol a nagyszülők mentették meg a válást imádságaikkal, kitartásukkal. Kérte a híveket, hogy reményteljesen tekintsenek a jánoshalmi Szent Anna templom oltárképére, s gondoljanak azokra, akiket ábrázol, s kérjük pártfogásukat, segítségüket, mert reményünk Krisztus.

A Jánoshalmi Római Katolikus Egyházközség nevében ezúton szeretnénk megköszönni főtisztelendő magiszter Szungyi László atyának Temerin esperesplébánosának, hogy elfogadta meghívást a búcsúi szentmise bemutatására, valamint a gyönyörű és tartalmas szentbeszédét! Isten éltesse!

Blázsik Sándor

Kunfehértói templomfelújítás

A falunk kis templomának felújítása ez év őszén folytatódott. Tavaly a tetőzeti és a homlokzati faburkolatok átfestése, a csatorna javítása és a harangláb átfestése történt meg.

Az idei szép szeptember a templomunk nap szárította, esőáztatta nyílászáróinak a külső-belső mázolását, megújulását hozta meg, a kápolna és sekrestye belső falfelületeinek teljes festésével együtt.

A templomunk eredeti, immár két évtizedes házilagos belső meszelése elcsúnyult, az eredetileg elmaradt belső mennyezeti takarólécek hiánya éppen az oltár körül jelezte, hogy – bár távolabbról egyáltalán nem látszott- eljött az ideje Isten házának szépítésére. A Kunfehértói Lelkésziség képviselőtestülete és a Jánoshalmi Plébánia közössége közös anyagi forrást keresett arra, hogy a kunfehértói templom felújítása befejeződhessen.

Most az Isten házába belépve felújított ajtókkal, ablakokkal, szép tiszta falak-

kal találkozhatunk. Ahogyan saját házunk táján mindannyian folyamatosan szorgoskodunk, a templomunkban is takarítottunk, bútorokat mozgattunk, a mesteremberek festettek, szó szerint fűrtak és faragtak, sok napon át dolgoztak a szépért, a jobbért.

Mi a kunfehértói hívek tudtuk: várja az Úr, várja a helyi és a nyaranta turistákkal kibővülő közösségünk is, hogy tegyük széppé az Ő házát is, ahogyan sajátunkéról gondoskodunk. Isten szenthajléka megújult, vigyázzunk rá! Látogassuk gyakran, szükségben és örömben, dicsőítsük Urunkat!

Mosollyal vigyük a hírért, ezzel a szép keresztény gesztussal mutassuk ki templomunk felújításának örömét: volt miből, van kiknek felújítani templomot, s van gondviselő Pásztor, nyája a kunfehértói szép kis templomnak!

Katus Károly hitoktató

Borotai Ősz

Ebben az esztendőben ünnepeltük meg Borota község önállóvá válásának 100. évfordulóját. Ennek kapcsán felmerülhet a kérdés, hogy miként lett egy hajdan ötezer főt számláló helységről egy haladó kistelepülés. Egy falu, ahol a gyermekek valaha öt iskolában fértek csak el, ma pedig az egyetlen oktatási intézményében a tanulók létszáma nem éri el a 100 főt sem.

Egy település, ahol 99 éve működik önálló plébánia, és 1939 óta van temploma, amely falu jelentős erőfeszítéséből épült fel, hogy legyen hol imádkozni, táplálkozni az örök élet kenyerével, megkötni a házasságot, megkeresztelni a gyermekeket és megemlékezni halottainkról.

De azóta felnőtt egy generáció, amelyik már nem imádkozik, nem törekszik arra, hogy a vasárnapot megszentelje, nem kér az örök életből, éppen ezért nem imádkozik halottaiért, nem kér szentmisét értük,

nem kell neki a megszentelt házasság, nem kell a gyermek, csak az anyagi boldogulás.

De mi lesz veled így Borota, ha az örök értékeket eldobod és csak a talmi marad számodra?

A következő centenáriumot ki ünnepli itt Borotán? Talán ismét egy puszta lesz néhány lakható épülettel és rengeteg romba dőlt otthonnal? És mindezen ki tudna változtatni?

Talán te is, aki olvasod ezeket a sorokat. Visszatérhetsz Istenhez, és ezáltal értelmet adhatsz önmagad és családod életének.

Itt van Mindenszentek ünnepe, amikor tekintetünket az égre emeljük, mert a „mi hazánk a mennyben van”. Gondolunk eleinkre és a megmaradást akarjuk választani, mert egyedül az Isten az élet Ura.

Arnold Fülöp hitoktató

Jótekonysági hangverseny: Elhunyt szeretteink emlékére

Egyházközségünk Elhunyt szeretteink emlékére címmel jótekonysági hangversenyre hívja a zenekedvelőket a Szent Anna Templomba **november 6-án 19 órára**. Közreműködik: **Pitti Katalin operaénekesnő és Virágh András orgonaművész.**

A belépő 1000 forint, mely a Plébánián és a Szent Anna Iskolában megvásárolható. A belépőjegyek árát a Katolikus Óvoda és Iskola, valamint a hátrányos helyzetű diákok megsegítésére fordítjuk.

Életképek a Katolikus Iskolából és Óvodából

Miért jó Rózsafüzér-imádságra járni?

A napközis munkacsoport kezdeményezésére október hónapban hívtuk a katolikus iskolás gyermekeket a Rózsafüzér-imádságra!

Célunk volt, hogy kifejezzük minél többen a Szűzanya iránti tiszteletünket azzal, hogy közösen imádkozunk, és kérjük az Ő közbenjárását, segítségét családunkért, hazánkért, az iskoláért és további egyéni és közösségi célokért!

Azért szeretek ezen alkalmakra járni, mert Istenhez tudok imádkozni. Az imaórán jó ott lenni, mert látom azt, hogy másoknak is fontos, ami nekem.

Nem könnyű azt mondani, hogy elmegyek, mert sokszor más dolgom is van, későn érek haza, és még a leckét is meg kell csinálnom, de ha meg tudom hozni azt a döntést, hogy elmegyek, akkor szabadságot és könnyedséget érzek magamban. Annyi mindenért lehet imádkozni, de én a szerettemért, a barátaimért, a békéért és a nehézségek megoldásáért szoktam fohászolni a Szűzanyához.

Jó lenne látni azt, hogy a gyerekeknek is fontos az imádkozás és az Istennek való kapcsolat!

Czeller Ágnes (6.o.)

Számomra egy nehéz nap után nagy lelki megnyugvást jelent, hogy Máriához imádkozom. Nekem a Szűzanya nap mint nap új erőt ad keresztjeim hordozásához. Akárhányszor fohászok, mindig valamilyen módon megsegít! Sokszor - amikor úgy érzem, hogy elég, és nem bírom tovább - Égi Édesanyánkra gondolok, mert ki más segíthetne, ha nem Ő? Hiszen gondot visel ránk, törődik velünk, bár nem látványosan, mégis érezhetjük az Ő szeretetét. Máriának ezt a gondviselő szeretetét csakis imával tudjuk meghálálni. Édesanya még annyit nem szenvedett, mint Mária, mert neki végig kellett néznie, ahogy fiát, Jézust keresztre feszítik. Az én szívemben ez a mondat él napról napra: "Mária mindig segít, minden balsorsban!" Ezért imádkozunk minden este együtt rózsafüzéért, hogy az Ő szeretetét viszonzni tudjuk!

Sarok Krisztina (8.o.)

Köszönet a 20 évért!

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat Jánoshalmi Csoportja vezetőjének, Martinek Erzsébetnek és a szeretetszolgálat minden tagjának, munkatársainak és segítőinek hálásan köszönjük a húszéves áldozatos, szeretettel munkáját! Isten éltesse mindannyiukat!

Az Egyházközség nevében Nagyidai Zsolt plébános

Értékmentő program

Iskolánkban az elmúlt két hónapban Értékmentő Programot indítottunk. Célunk az volt, hogy egy közös értékkereső kutatómunka induljon el a szülők, nagyszülők, pedagógusok és gyermekek között.

Napjainkban egyre inkább azt tapasztaljuk, hogy nem csak a régi mesterségek vannak kihalóban, hanem az értékváltság hatására a mindennapi élethez szükséges és azt szebbé, jobbra tevő alapvető tevékenységek is elveszítik jelentőségüket. Fontosnak éreztük, hogy olyan értékmentő tervet indítsunk útjára, amelynek során összegyűjtenénk mindazt a kincset, amely a lakóhelyünkön élő emberek birtokában van. Azt tapasztaltuk, hogy sokan fontosnak érezték ezt a kezdeményezésün-

ket, mert a gyűjtő munka során rengeteg új információ birtokába jutottunk. Az osztályok közötti verseny meghirdetése tanulóinkat is motiválta. Szeretnénk, ha a kutatómunkába nemcsak az iskola diákjai, szülői, hanem minél többen bekapcsolódnának, azért hogy alaposabb legyen a felkészülésünk a rendezezésre és a kiadványban való megjelenítésre! Gondolkodjunk együtt közösen arról, hogy milyen régi szakmát őrző mesterek élnek közöttünk, ill. **milyen értékes tevékenységet** igényes szinten művelő ismerősünk, családtagunk él körülöttünk!

Minden új információt szívesen fogadunk a katolikus iskolában. Segítségüket, támogatásukat előre is hálásan köszönjük!

Óvodások az iskolában

Nagy örömünkre szolgál, hogy ebben a hónapban vendégül láthattuk városunk nagycsoportosait, akik ízelítőt kaphattak az iskolások mindennapjaiból. Látogatásukat napközis diákjaink és pedagógu-

saink által készített ajándékkal köszöntük meg. Reméljük, a következő tanévben minél több gyermekkel találkozhatunk közülük, akkor már iskolánk diákjaként.

Felkészülés a tanévre

A Szent Anna óvoda és iskola tantestülete a nyár végén két napra Püspökszentlászlóra kirándult, hogy testileg és lelkileg feltöltődve, egy közösséggé kovácsolódva kezdhesse meg a 2011/12-es tanévet

Udvarrendezés

A szülők kezdeményezésére egy szombat délelőttöt az udvar szépítésével töltöttünk.

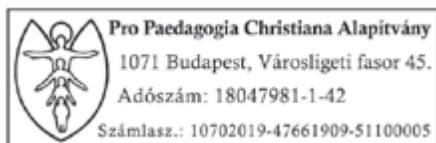
A nyári földmunkák sok törmeléket hoz-

tak felszínre, így az udvarra ugyancsak ráfért egy alapos nagytakarítás. Szülők, tanárok közösen munkálkodtak. A tavaszra fűvetést tervezünk, ugyancsak közösen.

Megújult a villamoshálózatunk

Fenntartónk jóvoltából a teljes villamoshálózatunkat felújíthattuk. A 43 éves rendszer elöregedett, korszerűtlenné vált, ezért volt szükség a több mint 9 millió forintos beruházásra. A vezetékek cseréje és a biztonsági berendezések felszerelése révén az egyre szaporodó elektromos berendezéseket teljes biztonságban használhatjuk.

Énekverseny

A Pro Paedagogia Christiana Alapítvány támogatása révén iskolánk énekversenyt rendezhet november 16-án 14 órától az egyházmegyei érseki fenntartású iskolák részére.

A rendezvénynek az Imre Zoltán Művelődési Központ ad színhelyet. A versenyzők a II. János Pál Katolikus Általános Iskola (Kecel), a Szent József Katolikus Általános Iskola (Kiskunhalas), a Szent Gellért Katolikus Általános Iskola és Óvoda (Kiskunmajsa), a Szent Imre Katolikus Óvoda és Általános Iskola (Kecske-mét) diákjai és saját növendékeink.

Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Hercegi kirándulás

Európa 4. legkisebb állama a Liechtenstein Hercegség Ausztria és Svájc között fekszik. Területe 160 km², s mindössze 33 ezren lakják. Érdekes, hogy a főváros, **Vaduz** (a hercegi család székhelye) mellett fekvő legnagyobb városa, **Schaan** ugyan 5 ezer körüli lakót számlál, mégis 4 ezer vállalkozás működik a településen, köztük világhírű cégek is.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat révén a Liechtensteini Vöröskereszt magyar gyerekek üdülését biztosítja Schaanban. Az évek óta működő programba az idén mi is bekapcsolódhatunk: öt tanulóink tölthet

három hetet ebben a különleges országban. Részük lesz egy szeretetteljes vendéglátásban, megcsodálhatják még a svájciak által is kedvelt hegyóriásokat, s különféle izgalmas programok várják őket. A hercegnő, Marie Kinsky is fogadja a magyar gyerekeket, megtekinthetik családi várkastélyát, s a személyes találkozás varázsát is átélhetik diákjaink.

E nagyszerű program megszervezéséért köszönetünket fejezzük ki a Liechtensteini Vöröskeresztnak, a Magyar Máltai Szeretetszolgálatnak, különösen Szakál Klárának, a Szeretetszolgálat Dél-Alföldi Régiója munkatársának és Martinek Erzsébetnek, a Szeretetszolgálat jánoshalmi csoportja vezetőjének.

Iskolák védőszentjének ünnepe

A magyar katolikus iskolák védőszentjének, Szent Gellért püspöknek ünnepén rendhagyó napunk volt.

A felsőtagozatos diákjaink Budapestre kirándultak. Első állomásuk a *Pál-völgybarlang volt, amely Magyarországon második a leghosszabb. A föld alatti túrán magas, hasadékszerű folyosókon keresztül haladtak,*

miközben megcsodálták a mesészerű cseppköveket, különleges sziklaalakzatokat, kalcitkristályokat és kagylólenyomatokat. Majd ellátogattak a Hadtörténeti Múzeumba, ahol a magyar katonaság történetével, jelképeivel, ruházataival, háborúk eseményeivel, eszközeivel ismerkedtek meg. Vállalkozó szellemű fiúk néhány fegyvert ki is próbálhattak. A délután fő eseménye a Gellért-hegy oldalában található Szikla-templomba tett látogatás volt. A kápolna a szülőföldjére hazatelepülő egyetlen magyar alapítású férfi szerzetesrend, a [pálosok](#) számá-

ra készült. Szent Gellért domborművénél felelevenítettük a püspök életútját. Érdekes volt, hogy nem a megszokott módon, mint püspököt ábrázolták Gellértet, hanem mint egyszerű remetét, aki a feszület előtt imádkozik. **Az imádkozó lélek nem tesz mást, minthogy fenntartás nélkül átadja magát az Istennek, ahogy Gellért is tette. Odaajándékozta magát teljesen, küzdelmes, áldozatos élet után vállalva még a vértanúságot is.** Az oltárban elhelyezett Szent Gellért ereklye erre emlékeztetett minket. Így ezen a helyen, az ő közbenjárását kérve imádkoztunk családjainkért és intézményünkért.

A legkisebbek sem az iskolapadban töltötték a napot: akadályverseny keretében emlékeztek Szent Gelléltre. A legügyesebb csapatok nyakába eredményhirdetéskor még érem is került.

A 3-4 osztályos diákok a Király Lovastanyán ünnepeltek. A négy osztály kerékpárral tette meg az utat. A tanyán kacsákat, halakat etettek, sétakocsikáztak, horgásztak és sokat játszottak, sőt a bátrabb gyermekek lovagolhattak is.

Minden diákunkban kellemes emlékek idéződnek fel Szent Gellért neve hallatán, hiszen évről évre különleges programokkal emlékezzünk meg védőszentünkről.

Terményáldás az óvodában

Egyik legszebb ünnepre, a terményáldásra került sor szeptember végén az óvodánkban. Napok óta lázas készülődés jellemezte a gyermekeket, óvó néniket és a segítőkész szülőket egyaránt. Az óvoda udvarán különböző zöldségekkel, gyümölcsökkel gazdagon megrakott asztalok, kukoricafüzérek, szőlőfürtök között adtunk hálát Istennek az idei év gazdag terméséért. A ragyogó őszi napsütésben a vendégek, és a gyermekek együtt gyönyörködhetnek Isten ajándékában.

Az óvó néni közös hálaadó éneke nyitotta meg az ünnepséget, majd Nagyidai Zsolt plébános atya megáldotta a terményeket, és hangsúlyozta, hogy köszönettel tartozunk a napfényért, esőért, áldozatos munkáért, és ráirányította a gyermekek figyelmét és szívét Isten gondoskodó szeretetére. Ezután a gyermekek vidám

dalos körjátékokat, őszi verseket, mondókákat adtak elő.

Terményáldásra készülve, ismét egy jó lehetőség adódott arra, hogy közösen a gyermekekkel Isten nagyságát fedezzük fel a legkisebb termény által is. Mindeközben elgondolkodtat az a tény, hogy amennyire a növénynek napfényre, melegségre, gondozásra, tápláló anyaföldre van szüksége ahhoz, hogy növekedjen és kifejlődjön, ugyanúgy **minden emberi személynek, gyermeknek szeretetre van szüksége ahhoz, hogy kinyílhasson és feltárhassa azt az egyedülálló szépséget, amelyet Isten beléhelyezett.**

Ez a szeretet nem lehet más, mint amilyen a Mennyei Atya is fordul felénk, ahogyan ezt teszi irántunk: feltétel nélküli szeretettel.

Ő nem azért szeret, mert.....

Ő nem akkor szeret, ha.....

Ő minden feltétel nélkül, úgy fogad el minket, ahogyan vagyunk, és akik vagyunk. Azért teszi ezt így, mert ez az Ő tulajdonsága, azért mert Ő maga, „Isten szeretet” (I. Ján. 3:8)

A gyermekek öröme, az óvó néni, tanító bácsik előadásában A csodálatos alma című mesét láthatták a jelenlévők.

Az ünnepség után megnyitotta kapuit az Ovi vásár, ahol szülők és óvó néni által készített kézműves termékek kerültek kiárusításra.

Köszönettel tartozunk szülőknek, nagyszülőknek, a sok-sok önzetlen segítségért, áldozatos munkáért, mellyel hozzájárultak az ünnep sikeréhez.

Hálatalattal szívvel fordulunk Istenhez, az ő végtelen gondoskodó szeretetéért, és az imádságunk, hogy tudjunk úgy szeretni, ahogyan Ő szeret minket.

Taskovics Ágnes
óvodapedagógus

Kedves gyerekek!

Ez az oldal teljesen a tiétek, mely egyben tanulságos, és szórakoztató!

HEJTŐRŐ

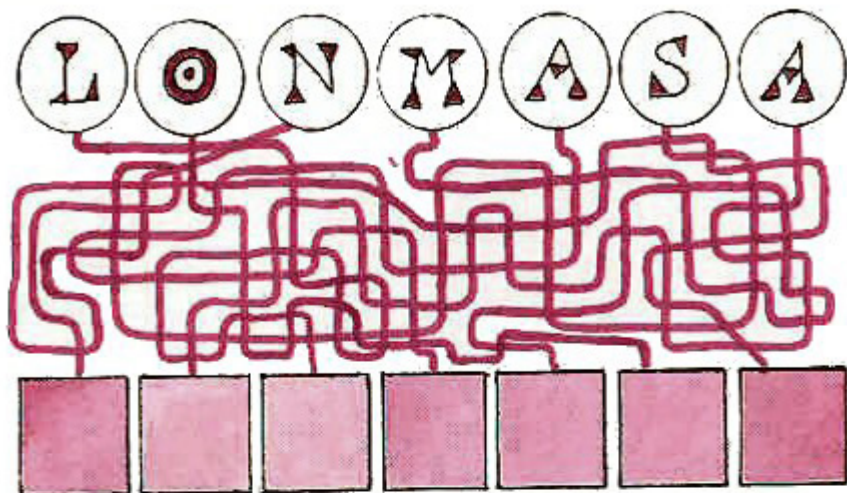
SZÓTAGREJTVÉNY

1. szótag: Az ábécé első magánhangzója.
 2. szótag: Itt adod fel a leveleket, csomagokat (utolsó betű nem kell).
 3. szótag: Ezzel is dolgozik a szabó, az iskolásgyermek (harmadik betű nem kell, az utolsó betűn nem kell ékezet).
 4. szótag: „I” után következik az ábécében.
 5. szótag: Az első kétjegyű mássalhangzó az ábécében.
 6. szótag: Benedek ... (meseíró)
 7. szótag: Három betűből álló (ritka) férfinév.
 8. szótag: én, ... ó.
 9. szótag: „I” előtt áll az ábécében.
- A fenti szótagok, betűk összessége: az Újszövetség egyik könyve.

Egy szám - egy betű (keresd meg a párokat)

Gyűjtsétek össze a Bibliából minél több olyan Igelhelyet, ahol a különböző magokról olvashattok!

Kinek a nevét rejtettük el? Mit tudsz róla?
 Meröld el, vagy rajzold le!

Akikért a harang szólt

az egyházi anyakönyv alapján az elmúlt egy esztendőben,

Kiss Levente Mátvás	2010	Kiss István	1945	Csuka Franciska	1935
Rabár Imre	1920	Kuzman Ferenc	1920	Kender Anna	1931
Gusztonyi János	1941	Szili Magdolna	1934	Sándor Margit	1927
Vlasits Magdolna	1922	Deák Péter	1937	Szántó mária	1919
Faddi Mária	1925	Kárász Julianna	1926	Bánati Mihály János	1923
Pankovics Erzsébet	1907	Rabb Veronika	1932	Lipák Ferenc	1927
Kotró Sándor	1945	Bakos Ilona	1945	Takács József	1933
Kollár Etelka	1927	Kovács Máté	1947	Faddi Julianna	1919
Szentesi Gyula	1931	Ádám Erzsébet	1923	Jacsó Mihály	1949
Gilicze Ilona	1928	Lakatos Margit	1923	Földes Mihály	1951
Méhész Julianna	1939	Kovács Margit Mária	1928	Ambrus Julianna	1940
Rabb Máté	1939	Szarvas Verona	1926	Molnár Borbála	1942
Kolompár Ibolya	1966	Balázs Rozália	1948	Halász József	1936
Halasi Ilona	1959	Csernók Franciska	1927	Mikó Anna	1927
Nagy Veronika	1921	Gergely József Elemér	1954	Nagy Sándor Lajos	1927
Fehér Mária	1931	Uzsorás Mária	1950	Kuruc Péter	1919
Kovács Tibor	1945	Fenyvesi Mária	1937	Kovács Franciska	1951
Kalmár Ilona	1952	Szem Boldizsár	1941	Támba István	1957
Sándor József	1926	Tóth István	1932	Maruzsa Jolán	1931
Bodrogi Miklós	1928	Pajor Teréz	1950	Pásztor Julianna	1928
Fekete Etelka	1921	Herczeg Mihály	1926	Schaffer Erzsébet	1930
Kolompár Ilona	1958	Karip Gizella	1955	Mikó Mária	1935
Tóth Mária Ágota	1924	Kollár Zsuzsanna	1914	Pintér Erzsébet	1930
Szabó Franciska	1929	Nagy Jolán Krisztina	1925	Molnár Margit	1935
Csima József	1934	Szántó László	1937	Halász Margit	1930
Nagy Rozália	1941	Maruzsa Franciska	1932	Várnagy Béla	1935
		Koleszár Jolán	1924	Grizák Menyhért	1944
		Fábián Erzsébet	1948	Juhász Borbála	1928
		Gömöri Mária	1923	Kutyka Zsuzsanna	1996
		Maráczai Ferenc	1937	Szöke Julianna	1926
		Váradai Erzsébet	1950	Kovalcsik Mária Magdolna	1939
		Dudás Magdolna	1934	Rutai Erzsébet	1929
		Ádám Vencel	1921	Kovács Ilona	1933
		Kiss Terézia	1931	Szöke Erzsébet	1930
		Szikszai Margit	1920	Kazinczi Gizella	1927
		Csima Anna	1935	Madarász Jolán	1927
		Hován Franciska	1933	Lengyel Janka	1940
		Faragó Imre	1940	Török István	1945
		ifj. Faragó Imre	1967	Ádám János	1939
		Kövesdi Erzsébet	1931	Molnár István	1927
		Kiss Terézia Mária	1931	Agócs Gizella	1936
		Sándor Erzsébet	1924	Csincsák Anna	1923
		Varga Janka	1920	Madarász Mária Magdolna	1936
		Nagy János Elek	1921	Horváth Mária	1943
		Berta Ilona	1929	Mészáros Sándor	1954
		Jankovics Sándor	1932	Molnár János	1927
		Nagy Mária Terézia	1919	Bende Verona	1935
		Jónás Ferenc	1940	Agócs Etelka	1920
		Bánati Sándor	1947	Csernák Csaba	1985
		Lévai Tibor	1951	Kovács Vencel	1925

JÁNOSHALMI

HARANGOK

A Szent Anna Egyházközség
hitéleti kiadványa

Internetes elérhetőségünk:
<http://www.szentanna.org>

E-mail: stanna@optanet.hu
Kiadja:

A Szent Anna Egyházközség
Plébánia Hivatala
Jánoshalma, Béke tér 11.
Felelős kiadó:
Nagyvidai Zsolt plébános

Szerkeszti a Szerkesztő Bizottság
Felelős szerkesztő:
Blázsik Sándor

Szedés-tördelés: ZSIKOR Bt.
Nyomda:

Kópia Kft. Kiskunhalas
Megjelenik: két havonta